د سولې کوچنی اتل

سوله

۵

د سنایي د پرمختیایي موسسې

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

د سولې کوچني اتل

خپرونکي : د سنايي پرمختيايي موسسه
مسول مدير : راز محمد دليلي
ليکونکی : احمد فريد عارفي
پښتو ژباړه : غلام حضرت رحيمي
انځورګر : فتانه بکتاش عارفي
کمپوز او ډيزاين : سيد نذير حسيني

لومړی طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنايي پرمختيايي موسسه (SDO) د ۱۳۸۶ د وري مياشت.
دوهم طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنايي پرمختيايي موسسه (SDO) د ۱۳۸۷ د ژمې مياشت.
دريم طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنايي پرمختيايي موسسه (SDO) د ۱۳۸۸ د ژمی مياشت.
خلورم طبع : ۲۰۰۰ ټوکه، د سنايي پرمختيايي موسسه (SDO) د ۱۳۸۹ غويا مياشت.

اتم سړک، قلعه فتح الله د سنايي موسسه: په کابل کې پته
تيلفون: ۰۲۰-۲۲۰۱۶۹۳
۱۸۱: پوست بکس
برېښنا ليک: sieal@brain.net.pk
انټرنيټ پاڼه: www.sanayee.org
اورکزي پلازې شاته، يونيورسټي ټاون، پېښور پاکستان: په پاکستان کې پته.
تيلفون: ۰۰۹۲-۹۱-۵۸۴۲۱۵۵-۹۱۵۸۲۱۶۵
فکس: +۹۲+ ۹۱ - ۵۸۴۵۱۳۹

ددې کتاب ټول حقوق د سنايي پرمختيايي
موسسې پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

تصويري کيسه

د سولې کوچنی اتل

سوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سولې کوچنی اتل

موږ د څلورم ټولګي زده کوونکو په ښوونځي کې ښه نوم او نښان درلود.

زموږ د غه شهرت پخپلو کې د دوستۍ، صمیمیت، ملګرتیا او له یو بل سره د همکارۍ په خاطر وو.

زموږ د رویشت کسیزه ټولګي ځانګړې نظم او ترتیب لرلو ځکه ټول په داسې حالت کې وو چې د یو او بل له خوښې او د نورو دوستانو له خوشحالۍ پرته مو د بل څه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

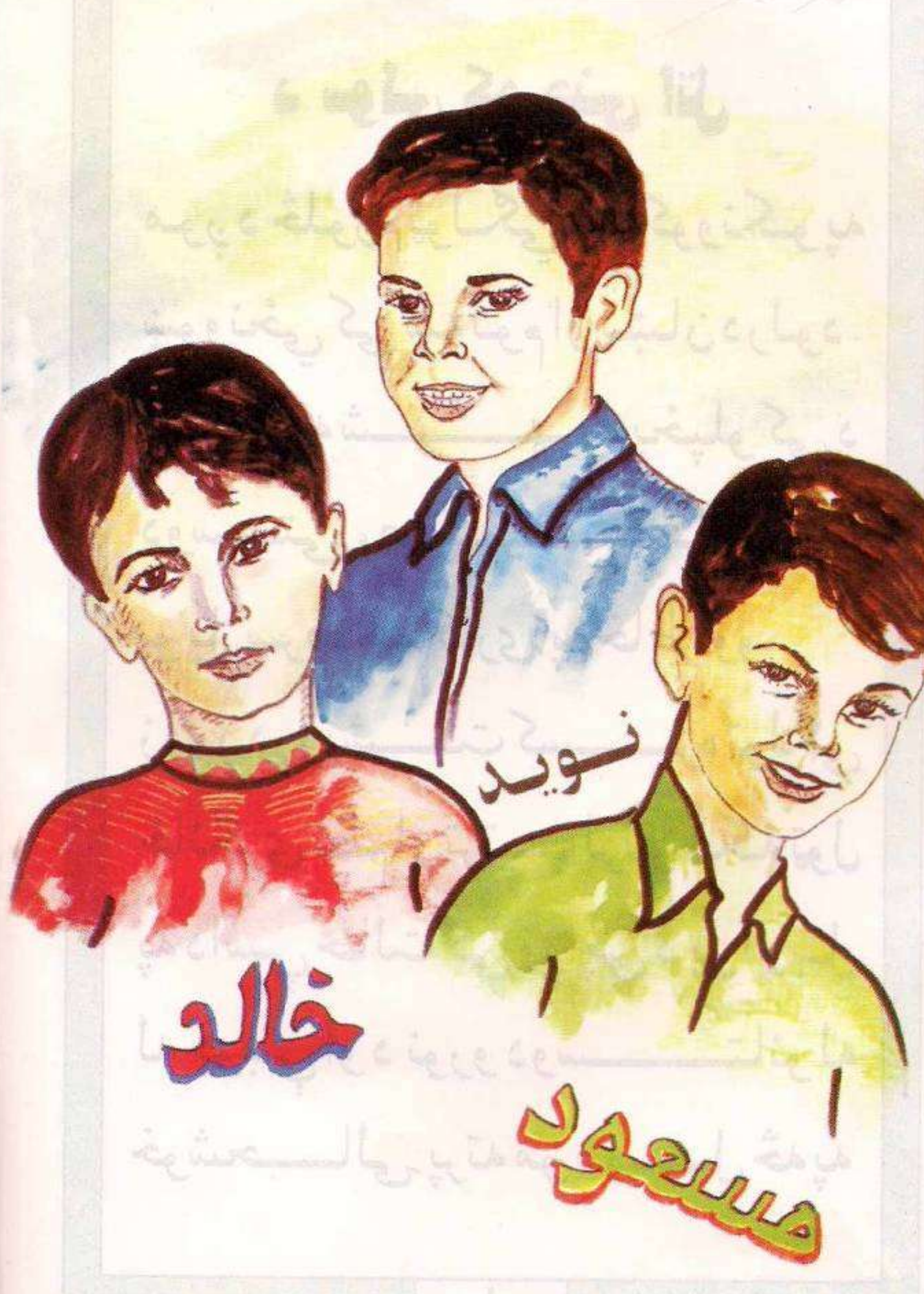

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکله فکر نه کولو.

د ښوونځي د کارونو په سرته رسولو کې مو هم خپله همکاري نه سپموله. خالد او نويد زموږ دوه تنه ټولګې ملګري وو چې ښو اخلاقو، ښې روزنې او ښه لياقت نمونه وو.

مسعود هم د هغوي يو نږدې دوست و. هغوي ډير خواږه ملګري وو. تل به يې کوښښ کولو چې نورو ته ګټور تمام شي. ورځې او اوونۍ تيرې دې او زموږ ټولو په زړونو کې د مينې او دوستۍ ځپې ورځ په ورځ زياتيدې. ټول په لوستونو بوخت وو ځکه څلور نيمه مياشتنۍ آزموينه را روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یادولو وړ ده چې ډیر زړه ســوانده او مهربانه ښوونکي مو هم درلودل. هغوي هم زموږ په ښوونه او روزنه کې زیـات زیار ګالـه. خو لکه څنګه چې د ژونـد د خوشحـــالۍ ورځې کمې وی، زموږ د ټولګي پر فضا بــاندې هم د خوابــدیو توري وریځې راخورې شــوې او هغه داسې چې:

یوه ورځ خالد او نوید د همیشني عادت پر خلاف غیر حـاضر وو. ټول حـیران وو چې ولې دغو دوو خوږو دوســتانو غیر حــاضري کړې ده، ځکه هغوي هیڅکله هم غیر حاضري نه کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبـــا هم په ټولګي کې د هغوي ځايونه تش وو، ټول حـيران وو چې زموږ په دغو دوستانو څه شوي دي چې نه دي راغلي. تردې چې په دريمه ورځ خالد يوازې او ډير خواشينی ټولګی ته راغی. په څيره کې يې هغه پخوانی خوشحـالي نه وه. خواشيني او خپه ښکاريده. ټول ورڅخه راتاو شـــول، هريو ورڅخه پوښتنې کولې، چيرته وې خالد جانه! نويد ولې نه دي راغلی؟ ژرشـه ووايه چې موږ ټول درپســـې خپه وو. خالد پټه خوله وو او ځواب نه راکاوه.

په پای کې مو په لوړ غږ او جدي توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځخه وپوښتل: خالد جانه ووایه چې څه پېښ شوي دي؟

آخر د خالد شونډې بېرته شوې، په داسې حال کې چې له ځيرې ځخه يې قهر اوريده په رپيدلو شونډو يې وويل:

«د نوید پوښتنه مه کوئ! افسوس چې نوید نور هغه پروني نوید نه دی. زما هيلې او آرزوګانې يې په ايرو بدلې کړې. ما هغه دوست او ورور باله، خو اوس هغه يو خود خواه او کلان کاره بنيادم شوی دی، چې تاسې نه پوهيږئ خو زه پوهيږم. ما له خپلو غمونو سره پريږدئ او ولاړ شئ...»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خالد خبرې لا پای ته نه وې رسيدلې چې لوست پيل شو او د دري ښوونکی صاحب ټولګې ته راغی. زده کوونکي ټول د هغه په احترام ودريدل. کله چې د دري ساعت پای ته ورسيد او تفريح شوه، ټول زده کوونکي د خالد په شاوخوا راټول شول او بيا مو هم غوښتل ورڅخه پوښتنې وکړو خو خالد د اوبو څښلو په بلمه له موږ څخه لرې شو.

ټول دوستان په تيره بيا مسعود خواشينی و چې حتماً کومه مهمه پيښه شوې ده چې خالد دومره د نويد په باب يادونه کوي. ځکه هغوي مو څلور کاله داسې نه وو لدلي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترمنځ يې کوم کوچنی خپګان هم پيښ شوی وي.

موږ هيڅ يو نه پوهيدلو چې ولې دغه دوه تنه دوستان له يو بل نه خپه شوي دي چې ان دوه ورځې له ښوونځي څخه هم غير حاضر شول. د رخصتۍ په وخت کې هم خالد بکس او کتابونه تر تخرګ لاندې کړل. په بيړه ان په منډو سره د کور په لور روان شول. ټولو د ټولګي ملګرو او مسعود په حيرانتيا سره دې حالت ته کتل او ټولو تعجب کاوه او نه پوهيدل چې څه وکړي.

فکر مو وکړ چې د نويد راتلو ته انتظار وباسو چې په خبره پوه شو او لاره چاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ومومو.

تاوده لمر اړ کړو چې د خپلو کورونو په لور روان شو او يو څه دمه وکړو.

سبا کله چې موږ د خپل ټولګي په تنظيم بوخت وو نويد ورو ټولګي ته راننوتلو او په لوړ غږ يې ټولو ته سلام واچاوه، ټولو په خوشحالۍ او غالمغال سره هغه په لاسونو کې پورته کړ او شکر مو وکړ چې بيا ټول سره يو ځای شو.

خو څو شيبې لا نه وې تيرې شوې چې دې چغو خپل ځای سکوت او چوپتيا ته ورکړ او بيا هر يوه پوښتنه کوله چې دا څو ورځې ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه غلې؟ ولې؟ ولې؟ په پای کې نوید سل زړونه یو کړل او خپله کیسه یې داسې بیل کړه:

درې ورځې مخکې چې د مازدیګر له لمانځه وروسته مې وړه نان وایی ته ورل، د نانوایی ترڅنګ د ویډیو ګیم کلپ دی چې هلکان هره ورځ په کې ویډیو ګیم کوي. یو ناڅاپي مې خالد له نورو دوو تنو سره په ویډیو ګیم کې ولید، ډیر خپه شوم، له ځانه سره مې وویل خالد او دا ځای؟؟؟

له دې امله چې خالد ډیر را باندې ګران و نو ځان مې کنترول نه کړ او په قهر سره مې پرې غږ وکړ: دا ستا ځای نه دی! زه خجالت باسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستا دوست یم او نور په لسګونو نصیحتونه خو د خالد غوږونه لکه چې کاڼه شوي وي، زما خبرو ته یې هیڅ پام ونه کړ او له دې امله چې هغه د خپلو ویډیو ګیم بازه ملګرو ترمنځ وشرمید، زه یې په خرابو او ناوړو خبرو خپه کړم او د خپلو دوستانو په لمسون یې په مخ په څپېړه ووهلم.

کله چې خبره دې ځای ته را ورسیده، نوید سوړ اسویلی وکیښ او وې ویل: د نیکۍ سزا بدي ده.

له یوې لنډې چوپتیا وروسته نوید د خپلو خبرو په دوام وویل: ما خالد پېژاند، ستاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شان د هغه له اخلاقو، روزنې او لیاقت څخه خبر وم نو کله مې چې د وړې کور ته ورسوله له مور څخه مې اجازه واخیستله او د خالد دوي کور ته ورغلم. نږدې یو ساعت ورته ماتل شوم چې له هغه سره له نږدې خبر وکړم، خپلو کړو وړو ته یې متوجه کړم او بیرته سره دوستان شو. خو کله چې خالد کور ته راغی او زه یې ولیدلم باور و کړی...

د نوید له سترګو څخه اوښکې روانې شوې او ستونی یې ډک شو. ټولو دوستانو سرونه کښته اچولي وو او خپه وو.

نوید خپلې اوښکې پاکې کړې او غاړه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تازه کړه او بیا یې په خبرو پیل وکړ:
زه هغه شپه د خپلې خولې په ترخه مزه پوه شوم. وپوهیدم چې د یو دوست له لاسه ورکول څومره سخته خبره ده.
سبا مې له خپلې مور سره مشوره وکړه او بیا د خالد دوی کور ته ورغلم چې د هغه له مور او پلار سره چې زه هم د خالد په شان پرې ګران یم خبرې وکړم او هغوی د خالد په دې کار خبر کړم، کله چې د هغوی کور ته ور ننوتم، د ورځې په وخت کې په کور کې د خالد له موجودیت څخه حیران شوم.
زما په فکر خالد له شرمه مکتب ته نه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللى او په کور کې ناست و.

نوید لا خپلې خبرې نه وې خلاصې کړې چې خالد په چټکۍ سره ټولګي ته را ننوت او له سلام او پوښتنې پرته د صنف په یوه وروستۍ چوکۍ کېناست.

ورځې تیرېدې او مور داسې یوه شول چې خالد یې په کور کې هم ملامت کړی دی او خالد د نوید په وړاندې لاپسې عقده مند شوی دي. او له زړه نه ورځخه خپه دی او هیڅ کله یې نه غوښتل چې بیا له نوید سره دوستي وکړي.

د څلورم ب ټولګي نور هغه پخوانی ټولګي نه و، هر یو په یو کونج کې کیناست او

خپل لوستونه مو لوستل.

خالد او نوید چندان له لوست سره مینه نه درلودله. کورنۍ وظیفې یې هم نه کولې. مونږ ټول د هغوی په دې حالت خواشیني وو، خو مسعود له نورو څخه زیات خپه و.

څکه هم خالد او هم نوید د هغه ښه دوستان وو. زمونږ ټولګي ملګرو د مسعود په مرسته ځو ځلې هڅه کړې وه چې نوید او خالد سره پخلا کړو خو امکان یې پیدا نه کړ، څکه خالد نا اهله ملګرو له کاره ایستلي و. هغوی نوید د خالد دښمن باله او خالد یې هڅولو چې له نوید سره پخلا نه شي. د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې علت هم څرګند و او هغه دا چې د
هغوی ویده یوګیم خوبن و خو له لوست او
ښوونځي سره یې دښمني وه. خو خالد
په دې ورځو کې ویده یوګیم ته هم نه تللو.
کرار کرار د ټولګي زده کوونکي هم په
دوو ډلو وویشل شول څوك د نوید
پلویان وو او څوك هم د خالد. دوي ټول
هغه دوستان وو چې خپل ټول ځواك او
انرژي یې په صمیمیت، دوستۍ او د
ټولګي په ترتیب او تنظیم لګوله خو
اوس زموږ ټولګي خپل شهرت له لاسه
ورکړی دی.
مسعود تل پریشانه و او زیات تلاش یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې دغه حالت پای ته ورسوي خو نه
بریالی کېده. د پښتو او دري ښوونکي
هم په دې موضوع باندې څه نا څه خبر
شوي وو، ځکه د ټولګي حالت په ښکاره
دا موضوع بیانوله. هغوي ځو ځلې له
زده کوونکو څخه پوښتي وو چې په
موضوع پوه شي، خو موږ له شرمه خپلو
ښوونکو ته څه نه ویل. موږ ټول پوهېدلو
چې جنګ او دعوا ښه کار نه دی او زموږ
خواږه ښوونکي خپه کېدل.
شپې ورځې تیرېدې، داسې وخت را ورسید
چې مسعود هم غیر حاضري پیل کړه، تر
دې چې غیر حاضري یې لسو ورځو ته

ورسـيدله. هلکان پریشـانه وو ځکه آزموینې را رسـیدلې وې. موږ ټولو لوسـتونه ویل او کوښښ مو کولو خو د مسـعود درك نه و، ترهغه چې مسـعود یـو ورځ راغـی کلـه چې هغـه لـه لـس ورځنۍ غیر حاضرۍ وروسته ټولګي ته ننووت، د دري ښوونکی د حـاضرۍ په اخسـتلو بـوخت و، د مسـعود حـالت داسې ښکاریده چې تا بـه ویل کوم مهم پیغـام یـې راوړی دی. مـوږ ټولـو د پوښتنې حـالت غوره کړی و. خو د ښوونکي صاحـب موجودیت د پوښتنې اجازه نه راکوله. مسـعود د دري له ښوونکي سـره د روغ بـړ په وخت کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوونکي صاحب په غوږ کې څه وویل
چې مور وانه اوریدل.
کله چې مسعود په څوکۍ کیناست،
ښوونکي صاحب وویل: نن لوست نه
وایو، مسعود جان مور او تاسې ته د
خپلې غیر حاضرۍ کیسه کوي.
دا د جنګ او سولې د ښارونو یوه
رښتینې کیسه ده چې مسعود تیرې
لس ورځې هلته تیرې کړې وي او د
هغو ښارونو حالات یې لیدلي دي.
اوس زه د مسعود په څوکۍ کښینم او
له تاسو سره یو ځای د هغو کیسې ته
غوږ نیسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

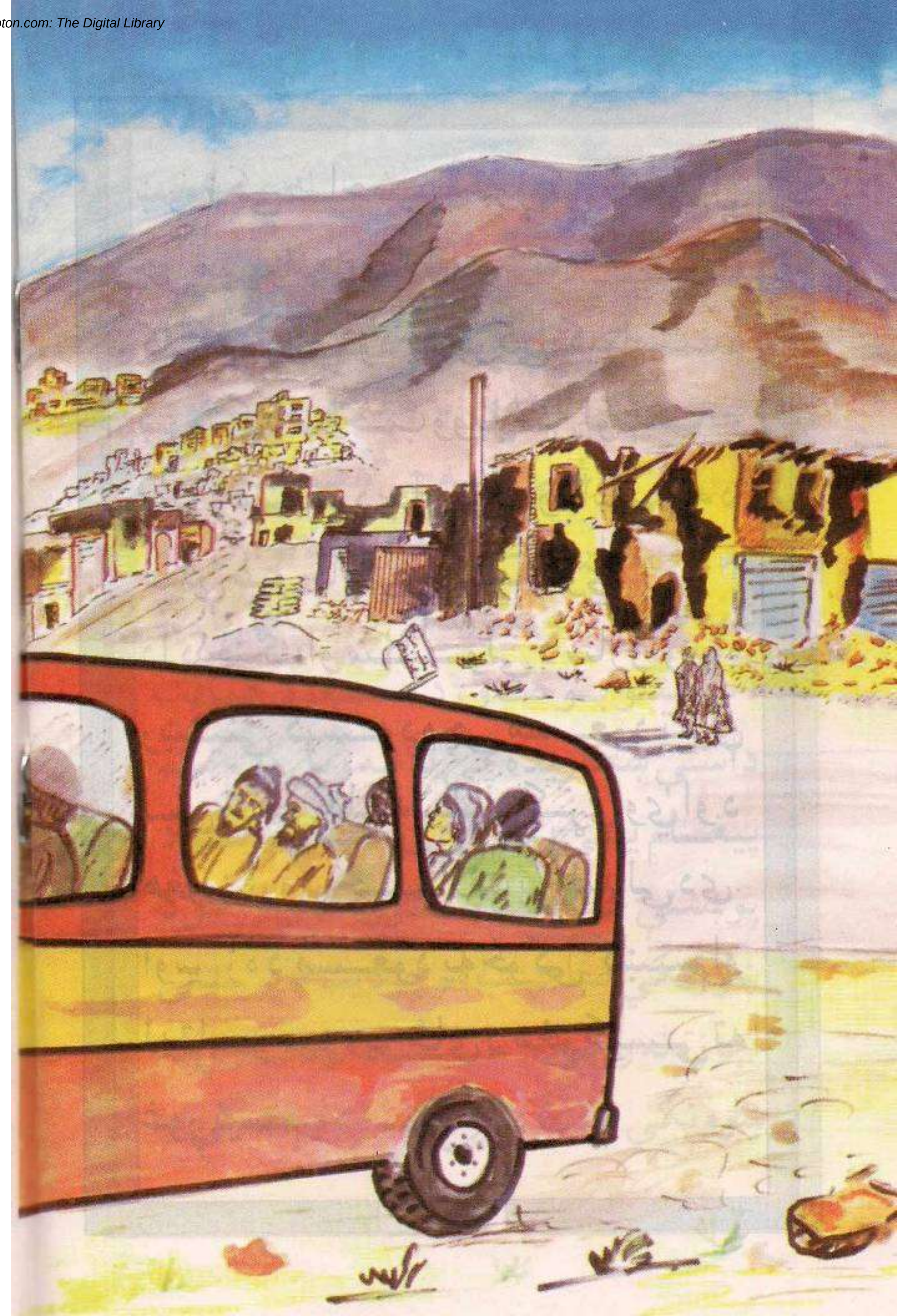

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسعود د صنف مخې ته ودريد او د
خپلې کيسې له پيل مخکې يې يو شمير
عکسونه له خپل بکس څخه را وايستل
او د ښوونکي صاحب پر ميز يې
کېښودل. موږ ټول د کيسې اوريدو ته
منتظر وو.

مسعود غاړه تازه کړه او خپله کيسه يې
په يو غمجن حالت او غږ سره داسې پيل
کړه.

ماما کره چې د جنګ په ښار کې دی ولاړو.
کله چې ښار ته ورسيدو... مسعود نه شو
کولای خپلو خبرو ته دوام ورکړي، ځکه
ستونی يې ډک ډک کيده او اوښکی يې په
سترګو کې راټولې شوې وې. موږ هم به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صبرۍ سره د هغه د کیسې د اوریدو په انتظار وو چې د جنګ په ښار کې څه پیښ شوي دي. بالاخره مسعود په ژړه غوني غږ سره خپلې کیسې ته دوام ورکړ.

مخکې له دې چې له خپل ښار څخه روان شو موټر نه پیدا کیده. موټروانان بیریدل او ویل یې: مونږ ښار ته نه شو تللای ځکه هلته جنګ دی. له زیات انتظار او د مور له زاریو وروسته یو موټر چلونکي ومنله چې مونږ د جنګ ښار ته ورسوي. د موټروان له خیرې څخه ښکاریده چې مهربانه سړی دی. ځکه په هغو شرایطو کې هیڅوک نه حاضریدل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان له خطر سره مخامخ کړي. مور اړ وو
چې ولاړ شــو. ځکه ماما مې احــوال را
اســتولي وو چې ورتګ يې حــتمي کاوه.
لنډه دا چې موټر روان شـــو او په دوړو او
خاورو کې مخکې ته سـړک نه ښکاريده
چې چيرته دی. څو تنه نور هم چې لـه موږ
سره په موټر کې ملګري شـول پخپلو کې
يې سره ويل: ښه وشـو چې ددغې مور او
زوي له برکته مو موټر پيدا کړ. خدای دې
وکړي چې په خير ورســــيږو او موټر په
مرميو او يا توغندي ونه لګيـږي. زه او
مور مې هم ډاريدلو ځکه د ماين خطر هم
و.
له يو سـاعت وروسـته مو په لاره کې د يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

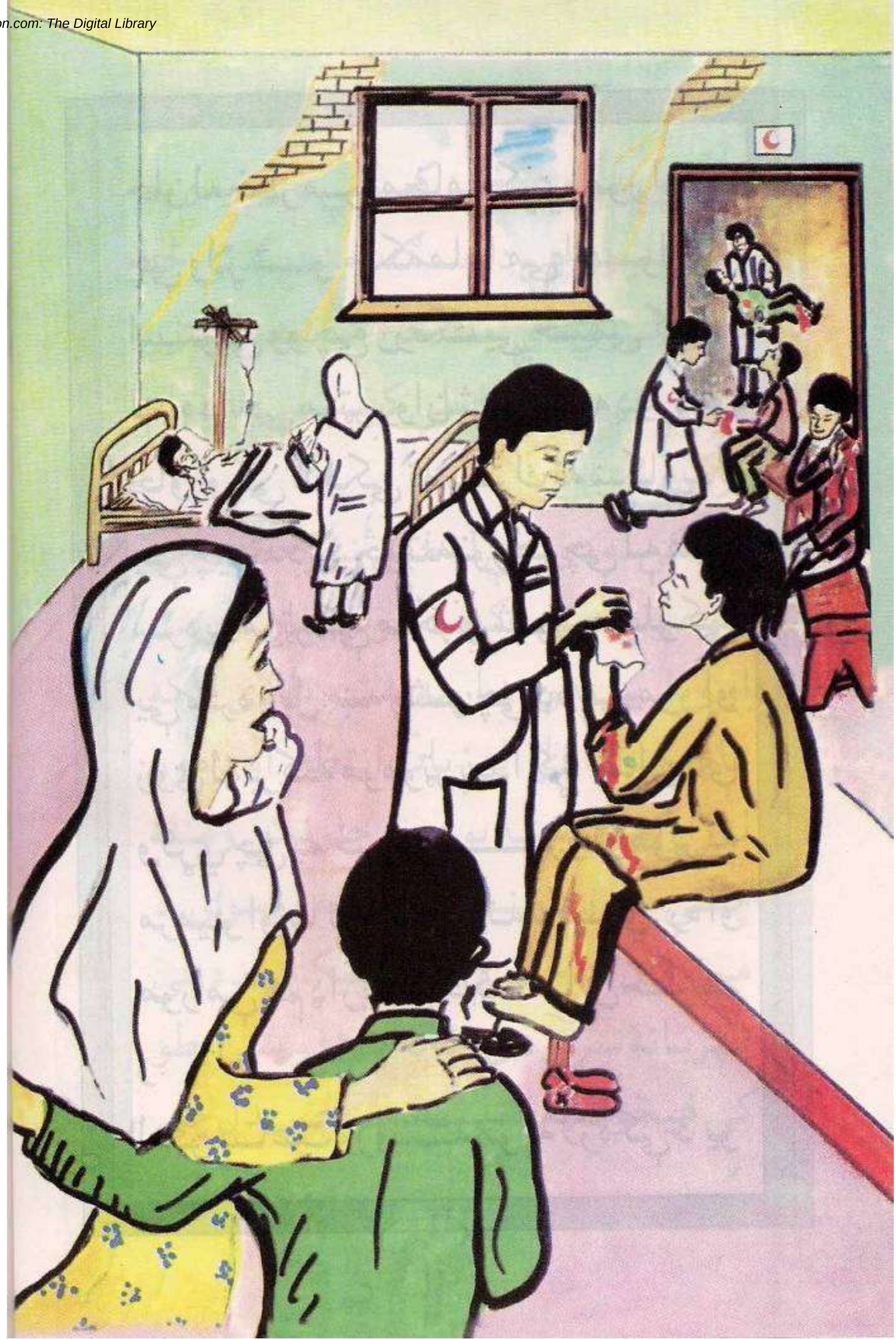

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوونځي ودانۍ وليدله چې ســـوې او
ورانه شوې وه. څوکۍ او د ښوونکي ميز
او نور له ياده تللي خوبـــونه وو چې ګڼې
هيڅ نه وو.

ټولــګي او د مکتـب د اداري د يوالونــه
سوري سوري وو. د کلي يوه سپين ږيري
کيســــه کوله چې څه موده مخکې په
همدې ښوونځي کې يو ښوونکی او درې
تنه زده کوونکي د توغندي د لګيدو له
امله شهيدان شول. هغه دي هغه بيرغونه
وينې! هغه يې قبـــرونه دي. کله چې له
ښوونځي څخه تير شو لاره ډيره خرابـه وه
او موټر ورو ورو روان و. ما د سړک ښي او
کيڼ خواته کتل بدبـختيانې مې ليدلې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمونه مې لیدل او د جګړې محصول مې لید. له نیم ساعت وروسته یو روغتون ته ورسیدو مور مې ترې شوې وه له موټروان څخه یې وغوښتل چې ودریږي. کاشکې هیڅکله نه وای دریدلي، روغتون ته ورننوتلو. نه پوهیږم څنګه مو د هغو ټولو شیانو د لیدلو زغم کاوه. د خلکو بیروبار د کورنیو نارې سورې، د ناروغانو ځګیر وي. درې تنه ډاکتران او یو نرس د ژغورونکو ملایکو په شان هر خوا زغلیدل او ټپیان یې د عملیاتو خونو ته ورل. ټپیان اکثره ماشومان وو. یو مور ډاکتر ته زارۍ کولې چې ډاکتر صاحب،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم مې د مرګ په حال کې دی. ډاکټر ورسره په نرمۍ خبرې کولې. د دې صحنې په لیدلو سره مې مور او به هم ونه ځښلي.

یو ډاکټر مې مور ته ویل نن سهار په هغه نږدې کلي کې درې څلور توغندي ولګیدل چې په ترڅ کې یې په لسګونو تنه مړه او ګڼ شمیر ټپیان شول. سترګې مې تورې تورې کیدې د مور لاس مې ونیو او په زیاتې خواشینۍ سره موټر ته وروختلو.

د موټر سورلۍ مو ږ ته انتظار وې. هغوی ټول خواشیني او خپه ښکاریدل. یوه مرګونې چوپتیا په موټر کې خپره وه. موټر روان و او

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ هم په چرتونو کې ډوب وو.

د ماما تر کوره مو يوه خبره هم سره ونه کړه. د ماما د کور خواته مو له موټروان څخه وغوښتل چې موږ پلې کړي. کله چې د ماما کره ورسيدو فکر مې وکړ چې له مړو سره مخامخ يو.

ماما د ماما ميرمنې او بچيانو يې يوازې پوستکي پر مخ لرل. لوږه غم او وحشت او په هره شيبه کې د توغندیو غږونو خلك له ګڼ شمير مصيبتونو سره مخامخ کړي وو.

ماما مې راته ويل په ښار کې نه درس شته نه تعليم. خلك ټول وږي دي جنګ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو هر څه ورځخه اخستي دي. کور نه لرو، ډوډی نه لرو، لوست او ښوونه نه لرو یوازې او یوازې شهیدان لرو، هره ورځ یوه مور بوره کیږي او یو زوی بې پلاره کیږي او بې موره کیږي او زړې ښځې په دعا دي چې وطن ته سوله راولي.

ښوونکي او د ټولګي ملګرو په خیر سره د مسعود خبرې اوریدلې. د ټولګي فضا خاموشه وه ځینو ورو ورو ژړل.

مسعود عکسونه د میز له سره راواخستل او د ټولګي ملګرو ته یې ښودل چې د جنګ د ښار د خلکو د تراخه ژوندانه ښکارندوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسعود خبرو له نورو څخه زيات پر خالد اغيزه وکړه او هغه يې حيران کړی و. نوید ژړيده. ښوونکي صاحب هم په فکرونو کې ډوب و.

مسعود عکسونه بيرته ټول کړل او خبرو ته يې داسې دوام ورکړ. دوه ورځې مو په زيات مشکل سره د جنګ په ښار کې تيرې کړې او دعا مو کوله چې ژر او په خير سره له دې ښار څخه ووځو.

د ماما مشکل مو د مور په موجوديت کې حل شو. د خلکو د غمونو او کړاوونو د اوريدو توان مو نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

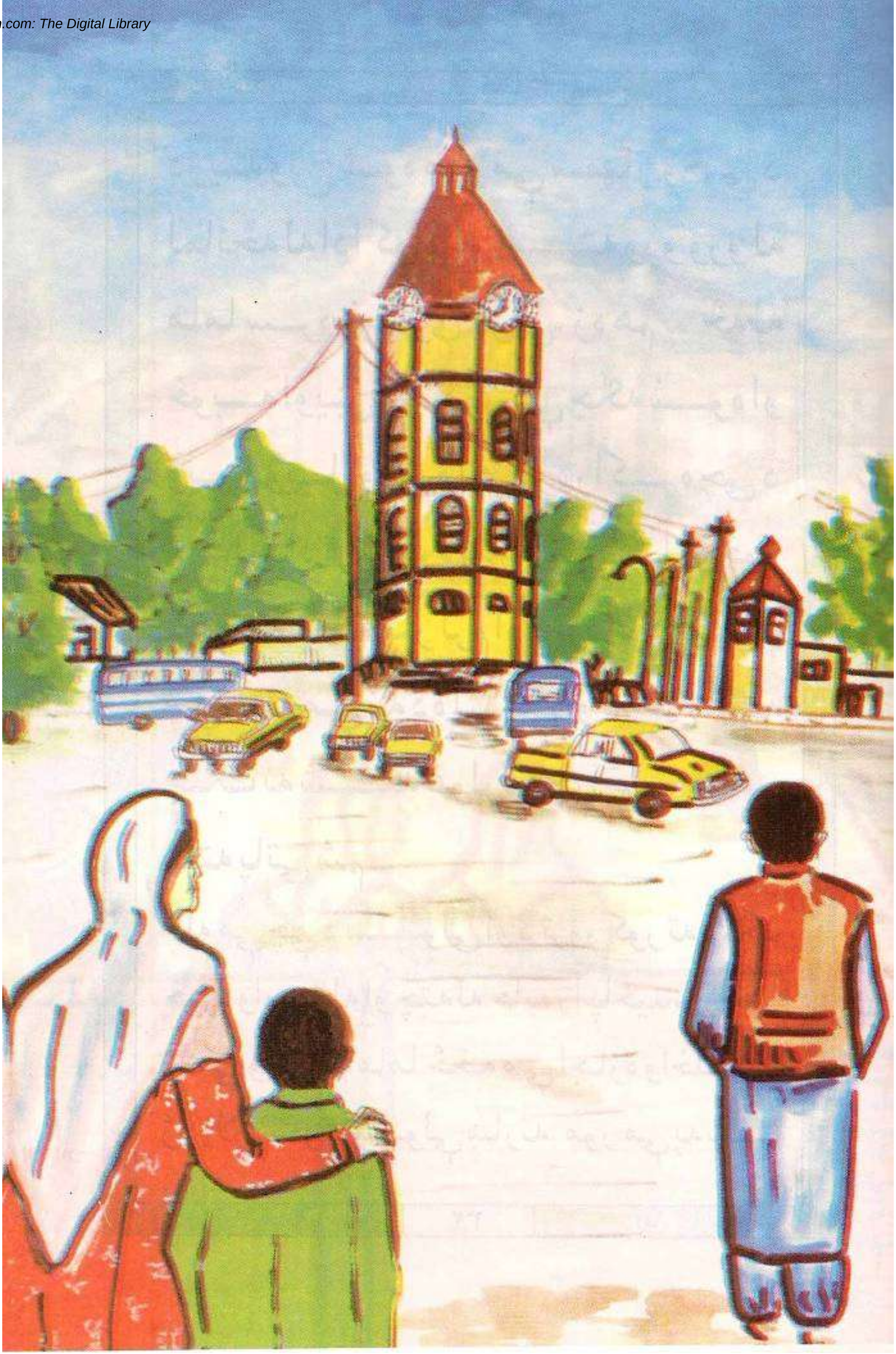

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه ورځ شوه مور مې سهار وختي د لمانځه له ادا کولو وروسته ورو ورو له ماما سره خبرې کولې. زه هم یو څه له خوبه اوېښ وم، مور مې جګه شوه او ویې ویل وروره اجازه راکړه چې د مسعود د ترور کره ولاړه شم ستا له خور سره هم یو څه کار لرم او ډېره موده شوې چې هغه مې نه ده لیدلې او دا چې هلته جنګ نه شته غواړم درې څلور ورځې هلته پاتې شم.

کله مې چې د سولې او د ترور کورته د تګ خبره واورېدله او چټه له ځایه راپاځېدم او مورته مې وویل له ماما څخه مې اجازه واخله چې زه ولاړ شو د سولې ښارته. مور مې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

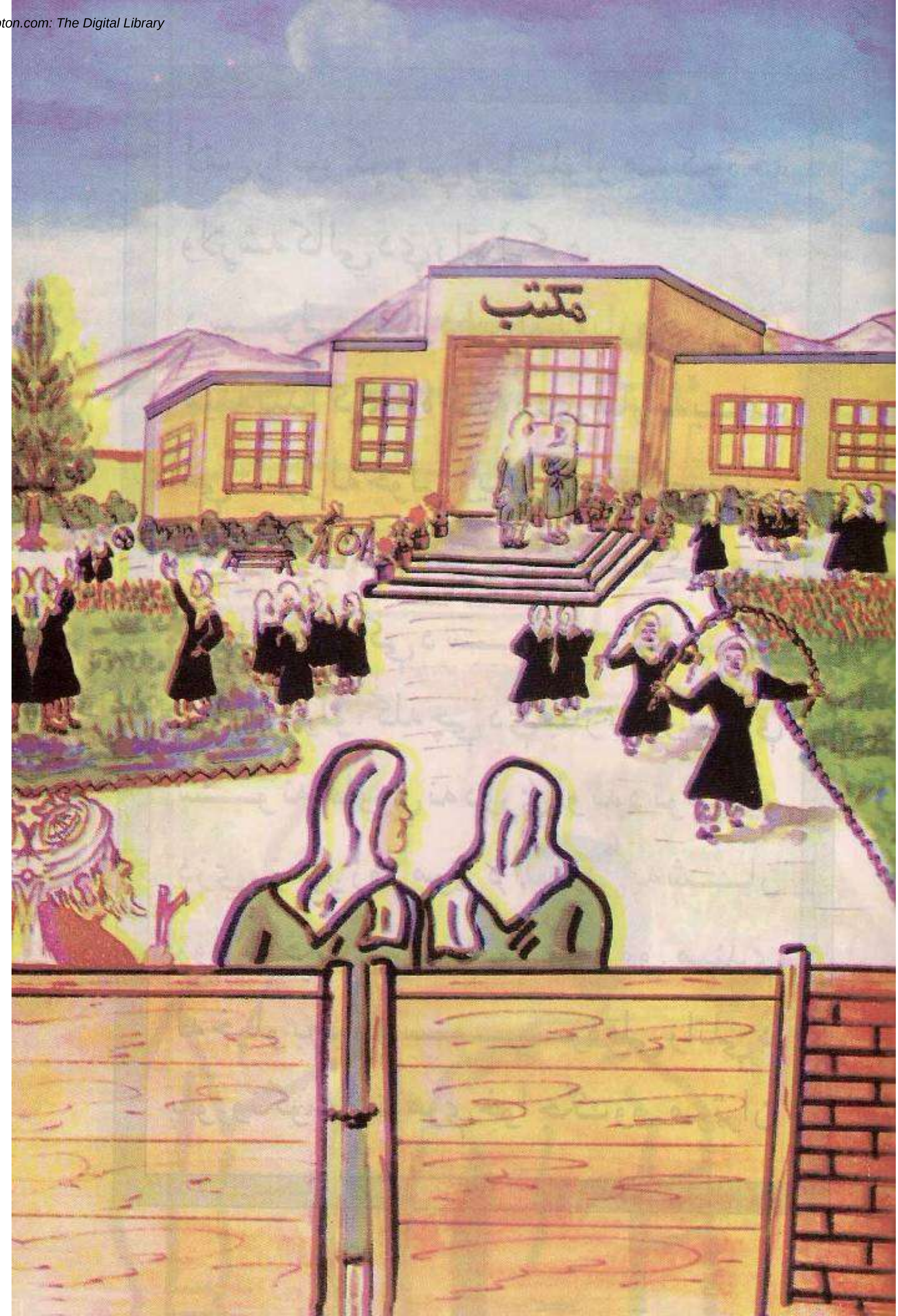

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس را تیر کړ ویې ویل تلوار مه کوه ځه ولاړ شه کالي دې راټول کړه.

د سولې د ښار د لیدلو له پاره مې زیاته مینه پیدا کړې وه ځکه د دې ښار په باب مې د مور له خولې زیاتې کیسې اوریدلې وې. له ماما سره مو په مخه ښه وکړه او په یوه زاړه موټر کې د سولې د ښار په لور روان شولو. کله چې دې ښار ته ور ننوتلو نو بیا شو نه خاورې نه دوړې او نه د توغندیو ډزې، زموږ زوړ موټر د الوتکې په شان روان و ځکه سړکونه ټول قیر وو. میندې له خپلو بچیانو سره تلې راتلې د پلورنځو غږونه هرې خوا جګ وو. موټران

(c) ketabton.com: The Digital Library

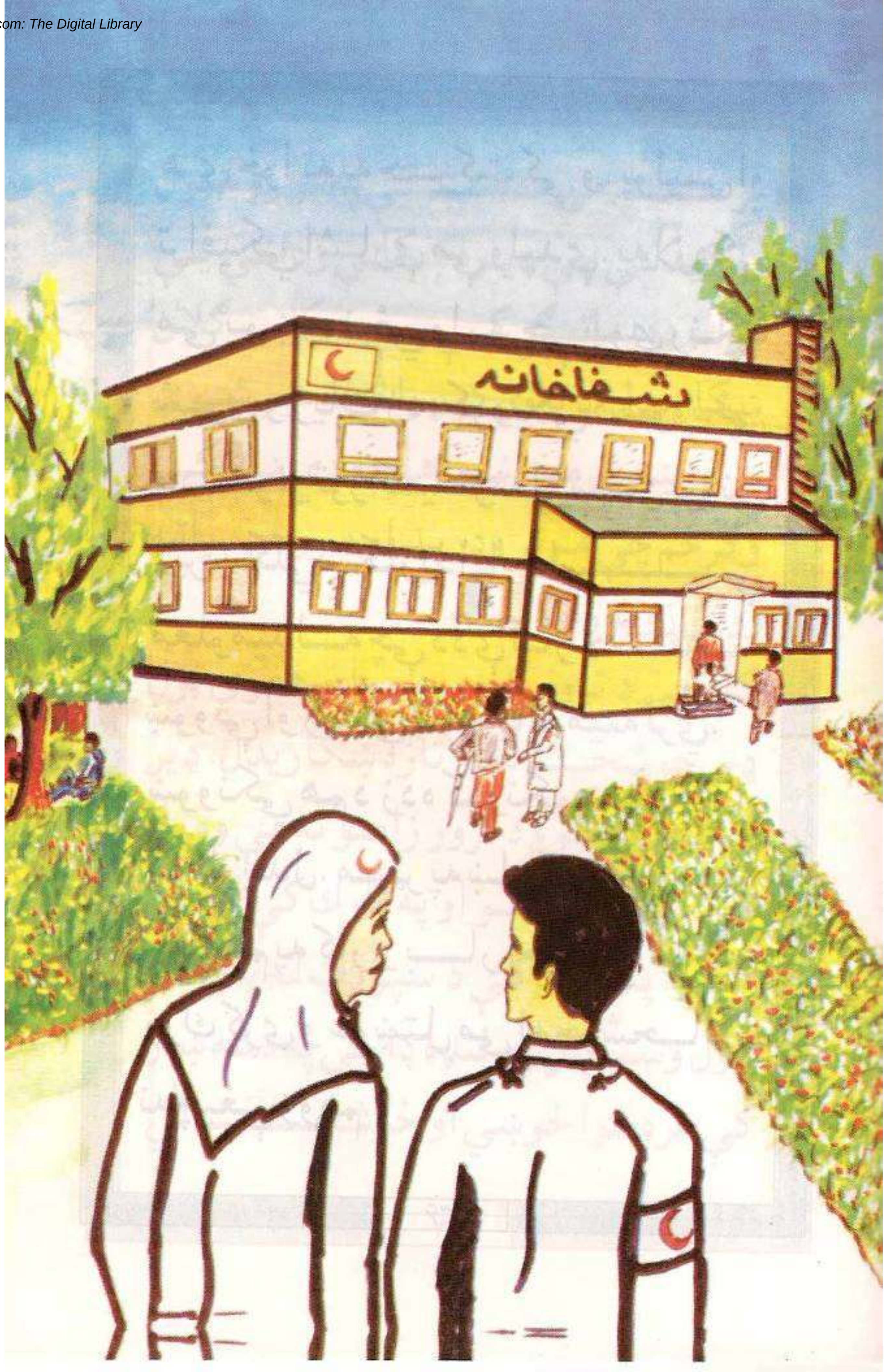

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرې خوا ته په حـــرکت کې و. پولیس او
ترافیکي اشـارې مې ولیدې. په لاره کې
مـې یو ښوونـځي ولیـد چې نـوی رنـګ
شــوی و زیات زده کوونکي د ښوونځي
و د نجونو تور کمیسونه او سپین پړوني
ډیر ښکلي ښکاریدل او داســـــــې
معلومیدلــه چې ددې ښار خلــک لــه
ښوونې او روزنې سره زیاته مینه لري.
ښوونکي هم د زده کوونکو په منځ کې
ښکاریـدل. مـوټر په ښار کـې روان و او
خلک هم په کار و بـــار اخته وو. ما ځان
ورک کړی و غوښتل مې له خوشحالـۍ
نه چیغې ووهم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ځل مې سترګې په يو روغتون ولګيدلې چې ډيره ښکلې ودانۍ يې درلوده په انګړ کې يې ښکلي ګلان ښکاريدل. د ترور کور راڅخه هير شوی و. غوښتل مې نور هم په دې ښار کې وګرځم چې موټر ودريد او مور مې راته وويل زويه راورسيدو.

کله چې د ترور کره ورسيدو هغوی ټول ډير خوشحاله او تازه ښکاريدل. ډير خوشحاله شوم د ترور زامنو ته مې وويل چې بهر ولاړ شو او په پارک کې لوبې وکړو. په پارک کې د سپورټ له پاره هر ډول وسايل وو لنډه دا چې په دغه ښار کې هره خوا خوښي او خوشحالي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. زموږ ټولو ځيرې يو ځل بيا خلاصې او خوشحالې شوې وې.

مسعود د ميز له سره بيا څو داني عکسونه را واخيستل او موږ ته يې راوښودل دا عکسونه د سولې د ښاروو، دومره ښکلي ښار موږ په خوب کې هم نه وليدلی او پوه شو چې د جنګ او د سولې د ښارونو ترمنځ څومره توپير دی.

مسعود عکسونه ټول کړل او د خالد او نويد خواته يې وکتل او پخپل ځای کيناست.

بيا د درې د ښوونکي صاحب خپلې خبرې داسې پيل کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږو بچیانو! د مسعود جان کیسه مو واورېده اوس زه له تاسې څخه پوښتم چې کوم ښار ښه دی د جنګ او که د سولې؟ ټولو په یوه غږ د سولې! د سولې!

په دې وخت کې د درې ښوونکې صاحب لکه چې د ټولګي له ټولو حال احوال څخه خبروي په مهربانۍ سره د خالد خواته ورتاوشو او له هغه څخه یې وپوښتل: خالد جانه ستا نظر څه دی؟ خالد چې د کیسې له پیل څخه ژړغونی غوندې و چیغه کړه د ښوونکي صاحب خواته یې ورمنډه کړه او د هغه په غېږ کې یې ځان واچاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوونکي صاحب په مهربانۍ ورته وویل:
خالد جانه بچیه!
له نوید څخه بـــخښنه وغواړه زه له هر څه نه خبـــریم له مســـعود جان څخه هم مننه وکړه.
نوید او مســـعود دواړه ښوونکي صاحـب خواتــه ورغلـل او خالـد یـې په غیـږ کـې ونیو. نـور هم ورغلل او خالد یې په غیږ کې ونیو.
د درې ښوونکي صاحب ډیر خوشحاله و او ډیر ژر د څلورم ب ټولګي بیا د سـولې او دوستۍ ټولګي شو.
په دې وخت کې ښوونکي صاحـب د تختې خواته روان شـو او ویې وویل د سـولې اتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسعود دی چې د دوو مرورو ملګرو ترمنځ يې د پخلاينې زمينه برابره کړله له هغه وروسته مسعود د سولې د کوچنی اتل په نامه ياديده.

اوس نو زموږ ټولګی سربيره پر دې چې بنه نوم او نښان پيدا کړ د سولې کوچنی اتل هم لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Preface

Dear readers,
It is an obvious fact that peace is the most urgent requirement of our society and all Afghan people, old, young and children are impatiently waiting for it. But the point at the issue is that we should not wait for the others to bring peace for us. We ourselves should try hard to ensure peace in our society. We should start peace initiatives from the grassroots levels i.e. schools, families, villages and work collectives and expand it to the nation level.

Sanayee Development Organization (SDO) has published an illustrated children story in Dari language entitled "Small Champion of Peace" written by Ahmad Farid Arfi. This book gives a strong motivation for peace initiative at the grassroots level.

It is worth mentioning that the story of this book not only gives a moral lesson from disastrous consequences of war but gives a strong motivation for peace as well. This book will be usefull for the children, teenagers and other group of the society.

By publishing of this book I hope that we may take a step forward toward dissemination of culture of peace in our society.

With Regards,
Raz Muhammad Dalili

(c) ketabton.com: The Digital Library

5

Da Sule Kochnay Atal

(Small Champion Peace)

Published by	:	Sanayee Development Organization (SDO)
Editor - in - Chief	:	Raz Muhammad Dalili
Author	:	Ahmad Farid Arifi
Translated by	:	Ghulam Hazrat "Rahimi"
Edited by	:	Ass. Prof. Sarwar Mamound
Artist :	:	Sultan Hamid Fanoos
Composed By	:	Saifullah Zamani

1st Edition : 1000 copies, Financed by (SDO), May 2007
2nd: Enditon : 1000 copies, Financed by (SDO), Nov 2007
2nd: Enditon : 1000 copies, Financed by (SDO), Feb 2008

Publishing date	:	Apr 2010
Number of copies	:	2000 copies
Financed by	:	Sanayee Development Organization (SDO)

Kabul address	:	Sanayee Development Organization (SDO) Qala-e-fatiullah 9th street, Near Shahoon Electricity Junction
Kabul telephone	:	0093-(20) 2201693
Post Box	:	181 Kabul Afghanistan
Email	:	sdfkabul@ceretechs.com
Websites	;	wwwsanayee.org Www.nawidefarda.com
Peshawar Address	:	Kabul English Language Center, Behind Orakzai Plaza and total CNG, university Road Shaheen Town, Peshawar Pakistan
Telephone	:	0092-91-5842155 - 91582165
Fax	:	+92+-1-5845139

All Rights Reserved

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library